

III

Вече приближавал края на службата, а Янко все така се грижел за цветето; никога не забравял да го полее на време.

Една сутрин, когато Янко влязъл в градината, видял пустинника, наведен над цветето.

— Днес, Янко, вече няма да го поливаш! Приблужи се и внимавай, какво ще ти кажа, — рекъл стареца.

Зад гората се показало ясното слънчице. Неговите лъчи събудили спящите тревици, докоснали се и до чудното цвете.

И сякаш, докоснати от магйосническа пръчка — из-

веднжж цъвнал разкошен цвят и разлял наоколо приятен аромат. Старецът откъснал цветеча, подал го на Янко и рекъл:

— Той ще ти покаже пътя към щастието. Носи го на гърдите си!

Когато нещо ти потрѣбва, допри се до цветецът, и веднага твоето желание ще се изпълни.

Стареца се простил сърдечно с Янко и го пуснал да си върви по пътя.

IV

Тръгнал Янко, през поля, през гори, през долини, през планини, все върви от сутрин до вечер и стигнал чак до земята на цар Болко. С царя се случило голямо нещастие, всички поданници били в голяма скръб. Хубавата царкиня, любимата царска дъщеря, ангел-покровител на бедните, на един празник била грабната от черен

магйосник. Тъкмо когато всички били събрани на пир в двореца, звезднаж земята се разтърсила, слънцето потънало, стаите се изпълнили с отвратителна меризма.

